

על יהורה ודעה קדומה

חיל ישיבת הסדר משרת בצה"ל 17 חודש שנים. מדריכת צניחה משרתת 32 חודשים, ומחויבת לשירות מילואים פעיל. למה זה חשוב? כי התקritis של ההסדרנים שהפנו את גבם למדריכת הצניחה שהדגימה תרגיל היא הורמנות ראייה להציף עוד מטען עודף של פריבילגיות שיש אנשים שוכנים להן רק מפני שאומנותם – ותמיד מאותו זרם אמוני – לאפשרת להם. אלא שבסייעת של ההסדרנים הפעם מה שמדריכים הוא לא רק האקט המחויך אלא ההיירות. התחושה האמיתית, האוננטית, שהם נעלמים על הסובבים אותם. הם לא יגידו את זה כך, וזה אף פעם לא יאמר כך. רבניהם בישיבה לימדו אותם שהם נוטלים על עצם יותר מחויבויות כדי שעבורי דת ה' שליהם תהיה מדוקית יותר, אבל הענוונות המזוויפת זו מתפרצת מעט לעת. והיחס לנשים הוא דוגמה מצוינת. הגל העכור הזה הוא סוג של מوطציה רתית-חרד"לית מראיגה, שסוטריז' הרחות מיטיב לדברה. הוא הסטי עיר להגן על ההסדרנים, וכמובן העלה אותם בקודש: "יש המונ התקדמות ברצון ליותר קדושה ויותר שמי רת העיניים והברית בעולם הפרוץ שלנו... זו התקדמות עצומה שבע"ה תלך ותגבה. רתים זקנים שגאים בא מונתם ובמחויבות ההלכתית שלהם ודורשים שיאפשרו להם להקפיד עליה".

בביחון זה וחוח ובמבט של זרי-אל-אייבין-זאת סוטריז' מסביר לנו שאומנות-אומנותם מזוקקת וטהורה יותר. כן, הם מוכנים לשרת בצבא, אבל בתנאים שלהם, המוסרים יותר, המתעלמים מעלי חי הפריצות שלנו. בעולם המושלים של סוטריז' נשים יחוירו עשרות אם לא מאות שנים לא-chorה. כי במקום שבו איש לא יכולה לעמוד בקדמת הבמה, בכל מרחב ציבורי, נשים לא תהינה שופטות ורופאות וזוי כות פרס נובל.

אדם שאני מادر מעריך, תוכזד מובהק של מערכת החיה נוך הדתית-לאומית, המתגורר לא רחוק ממני, הוא אב לילדים שכולם לומדים בכתי ספר מלכתיים-ידתים-יתו-רניים (כלומר, שאין בהם לומדים מעורבים). לפניו כמו שבועות הוא הגיע לפגישת עבודה בבית הספר התיכון המעוורב שבו לומדת בת. "תגיה, איך אפשר ללמדך?", אמר לי אחורי הביקור. "אריך ילד בן 16, רובי הורמוניים, יכול כל היום לראות את הבנות עם המכנסיים הקצרים והחו-לצות הצמודות ולהתרכו בלימודים?". שאלתו הייתה כנה, לא קנטונית. אבל מה לעשות שהעובדות אומרות אחד רת? התיכון הזה הוא לא רק בית ספר שהישגיו הלימודים הם מהగבוהים בארץ, כלומר לומדים-גם-לומדים שם, אלא גם מוסד ערכי מאה, שרבם מוגרין ממשיכים למכינות ולשנות שירות לפני השירות הצבאי. תיכון שוכן לא פעם לכותרות מפגנות בעיתונות על מספר מסימי (ומסימות) קורס טיס כל שנה בין בוגריו.

מה זה אומר? שאם מוחנים את הילדים מגיל צעיר, ודי-ווקא בכיתה מעורבת, שミニות אינה סוד כמוס וחטא קדמון, אלא דבר שני לדבר עליו, להתמודד עימיו ולהיות אותו, ואז פתאום מתברר שהאישה והגבר הם אנשים ולא רק אובייקטים מינניים שככל מפגש ביניהם עלול, חלילה, לזהם את המחשבה או המידות. בוגר מערכת חינוך מעורבת לא יעלה בדעתו שבעלת מקצוע העומדת מולו – המפקחת בצבא, המדריכה בסירוב בכנסת, הסקטורית בשדה התעופה, עורכת הדין בבית המשפט, הרופאה בבית החולים, המרצה באוניברסיטה – אינה קודם כל ולפני הכל אדם שווה לו. כי הכבש פניו בקרקע כדי לא להתבונן במדריכת צניחה, עסוק הרבה יותר במיניות שלא ממי שמיישר אליה מבט בטבעיות ופשוט מנסה ללמידה.

"תבינו, על ערכיהם אי אפשר להתפזר!", אמר הרוב שמואל אליו, עוד אחד מנביאי הגל החרד"לי, כשהנתן גיבוי לחיללים. ובמלחלים אחרים, מבחינתו אנחנו כולנו אני שים שאין להם ערכיהם. ■■■